

Ecaussinnes, 1999
(foto: Jerome de Perlinghi)

“Blues is heel wat jaren tot muzak geworden, musique d’ascenseur.”

interview: Franky Bruneel & Olivier Verhelst
transcriptie en bewerking: Olivier Verhelst & Frank Van Rampelberg

In het dagelijkse leven heet deze zanger/gitarist Daniël Droixhe. De franstalige universiteitsstudenten van Brussel en Luik kennen hem als hun professor linguïstiek. In zijn vrije tijd laat hij zich Elmore D. noemen, uiteraard naar één van zijn voorbeelden: Elmore James. Daniël heeft een uitgesproken voorkeur voor prewar-blues. Op zijn repertoire staan naast voortreffelijk eigen werk ook covers van onder meer Sleepy John Estes, Kansas Joe McCoy, Bo Carter en Big Bill Broonzy. Daniël laat zich vergezellen door het krum van Belgische bluesmuzikanten. In zijn bezetting vinden we naast stergitarist Lazy Horse twee ex-Electric Kings terug: Big Dave (harmonica) en Wuff (drums). De ruige, vettige, scheurende plattelandsblues van Elmore D. behoort tot de Belgische top!

Het werd hoogtijd voor een babbel in dit blad. We ontmoeten Daniël en Dave in een stemmige Brusselse kroeg in de universiteitsbuurt. Daniël is bijzonder goed geluimd. Hij heeft vrijaf en de daaropvolgende dag mag hij zijn nieuwe boek (over onze taal in de oudheid) voorstellen aan de universiteit van Oxford. Maar uiteraard was niet alleen deze heuglijke gebeurtenis onderwerp van ons gesprek...

ex-King Big Dave

Na de Electric Kings dachten vele bluesliefhebbers, waaronder ook wij, dat Big Dave in een zwart gat was gevallen. Nu is hij er terug als harmonicaspeler bij Elmore D. Wat is er na The Electric Kings met jou gebeurd?

BD: Als dusdanig heb ik daar niet over gedacht. Ik speelde reeds met Elmore D. voor de Kings uit elkaar gingen. Ik had door de split alleen veel meer tijd om met Elmore samen te spelen, dat is het voornaamste. Natuurlijk werk ik momenteel ook aan andere projecten, maar ik kan me goed uilleven als sideman van Elmore D. Ik zat inderdaad wel meer thuis te niksen dan wanneer de Electric Kings nog samen waren. We gaven minstens 80 optredens per jaar gedurende een drietal jaar. Maar ik ben dankbaar voor het feit dat ik met Elmore kon spelen. Hij speelde een soort blues die ik erg graag hoorde en ik verkies het ook om samen te spelen met iemand wiens stijl ik apprecieer. Geld is wel belangrijk, maar speelplezier is dat ook. Uiteindelijk is er een cd gemaakt en daar ben ik zeer blij mee.

Sommigen zeggen dat The Electric Kings met hun werk het hoogste niveau in de blues in België haalde. Elmore D. komt wel heel dicht in de buurt...

BD: Ik denk niet dat je die vergelijking kan maken want het gaat om een totaal ander genre in de blues. Het is blues, maar zoals je weet, omvat de blues heel wat varianten. Ik denk zelfs niet dat beide genres veel met elkaar te maken hebben. Om eerlijk te zijn, we zijn hier niet om over de Electric Kings te praten, maar ik heb een heerlijke tijd meegemaakt met hen en ik heb enorm veel bijgeleerd. Ik heb veel opgetreden met uitstekende muzikanten die mij flink hebben geholpen om zelf een betere muzikant te worden. Ik kreeg de kans om muzikaal vlug te groeien, veel vlugger dan ik kon vóór The Electric Kings. Het is een compliment dat jullie de Elmore D. Band goed vinden, maar in de eerste plaats amuseren we ons met een bezetting die al enige tijd ongeveer dezelfde is.

Toen je enkele jaren geleden opkwam met The Dizzy Dave Band, maakte iedereen de vergelijking met William Clarke. Wanneer we nu naar jou luisteren aan de zijde van Elmore D., doe je ons denken aan Jazz Gillum, één van de harmonica-bluespioniers.

BD: (lacht) Ik klink helemaal niet als Jazz Gillum!

ED: Je zou moeten. Je moet proberen als Jazz Gillum te klinken.

Waar haal je dat verschil in stijl?

BD: Ik had de kans om op te groeien met mijn instrument. Mijn eerste plaat was "Tip Of The Top" van William Clarke. Ik was 16 of 17 en dat was mijn eerste bluesharmonica-plaat. Natuurlijk wilde ik als William Clarke klinken. Ik herinner me dat toen ik

E.D. & Big Dave, 2000
(foto: St. Sasso)

nog bij mijn ouders woonde, ik de plaat oplegde en er met mijn moeder op danste, weet je. Dat vergeet ik nooit. Op dat moment ontdekte ik wat ik wilde. William Clarke was een schitterende muzikant, maar uiteindelijk moet je ook naar anderen gaan luisteren. Door William Clarke kwam ik terecht bij bijvoorbeeld Little Walter. En zo is het verder blijven gaan. Mijn eerste plaat was er geen van Jazz Gillum, dat is pas later gekomen.

ED: Dave, soms gaf ik je pre-war bluesplaten mee zoals Cannon's Jug Stompers en Memphis Jug Band, met Noah Lewis op harmonica, en die speelde anders dan b.v. Jazz Gillum.

BD: Misschien is het de interesse die ik voor pre-war muziek heb. Voor een groot stuk ligt het aan Elmore D.. Ik luisterde naar Sonny Boy Williamson en zo, vooral Sonny Boy de eerste. Ik had geen pre-warbluesplaten. D t is pas later gekomen, zoals ik al zei.

ED: Het is een heel andere stijl, die Noah Lewis...

BD: Zeker weten. Om op de manier van Noah Lewis te leren spelen, heb je nog eens tien jaar extra nodig, dus het laatste dat je kan zeggen is dat ik als Noah Lewis klink. Ik heb wel enkele truukjes om de mensen op het verkeerde been te zetten. Ik heb echter niet de ambitie om als Lewis en Gillum te gaan klinken, want zo werkt dat niet.

ED: Het zal nodig zijn, want de volgende plaat zal toch in die richting gaan.

BD: We zullen het daar later wel over hebben. Neen, echt waar, de meeste mensen met wie ik kon samenspelen, hebben mij heel wat bijgebracht wanneer we het hebben over goede muziek. Vaak hebben ze me goede ideeën gegeven om verder op te werken en misschien heb ik dat op mijn beurt doorgegeven aan anderen. Dat is nu eenmaal hoe die dingen gebeuren.

ED: Ik denk trouwens dat veel van die oudere genres in de blues sterk aan het opkomen zijn, misschien iets minder dan in de jaren '60, maar toch denk ik echt aan een nieuwe bluesboom.

BD: Jij hebt die eerste zien ontstaan, ik was er niet bij.

ED: Ja, dat wel. Maar ik was erg benieuwd over de bluesboom waarover de mensen bezig waren. Ik denk dat die nu pas echt komt.

BD: Denk je niet dat er in de jaren '80 reeds een nieuwe bluesboom was? Er waren toch de The Fabulous Thunderbirds en Stevie Ray Vaughan en zo.

ED: Neen, beslist niet. Zij gingen niet terug tot de pre-warblues, zoals de mensen in de jaren '60 dat wel deden en op zoek gingen naar b.v. een Fred McDowell of een

Mississippi John Hurt en hun werk. Nu heb je echter terug dat fenomeen dat men ver in de tijd terugkeert.

terug in de tijd en toch nieuw

Het is misschien omdat ze de muziek via de T-Birds kennen dat ze zich afvragen waar de T-Birds de mosterd vandaan hadden. De eerste boom in de jaren '80 was commerciëler, terwijl men nu meer naar de essentie (de pre-warblues) teruggrijpt.

BD: Ik merk ook dat, wanneer je kijkt naar de betere groepen in de popmuziek, zij Leadbelly en McDowell thuis hebben liggen. Je kan bij hen vaak sporen van die akoestische zuiverheid terugvinden.

ED: (instemmend) Je hebt van die bekende groepen zoals Moby en St-Germain die terugkeren naar die oude muziek, maar er slechts met mondjesmaat gebruik van maken. Minder bekende groepen zoals de Doo Rags, The Electric Rag Band en Preacher Boy daarentegen keren echt terug naar de jaren '30 en slagen erin om die muziek te actualiseren.

Moby haalde wel veel inspiratie bij het

veldwerk van Alan Lomax.

BD: Wat Moby doet, is inderdaad nogal makkelijk. Wat mij stoort, is dat hij een box van amper vier cd's nam, daaruit samplede, plunderde beter, en er een cd mee inblikte. Het is allemaal puik gedaan, daar niet van, maar ik zoek naar een nieuwe manier van spelen en hij biedt die absoluut niet. Iets met dezelfde vibe, maar dat je zelf hebt gemaakt. Neem jezelf op en sample jezelf en gooi er een beat achter. Moelijk is dat niet.

ED: Dat is ook wat Burnside deed: die voegde een beat toe aan zijn eigen opnames.

BD: Dat kan ik appreciëren, omdat deze muziek veel puurder klinkt. En je kan er eveneens op dansen.

le début

Daniël, hoe ben jij eigenlijk in contact gekomen met blues?

ED: Dat is heel gewoon gegaan eigenlijk. In de jaren '60 luisterde ik veel naar de Rolling Stones en andere Britse groepen die zich door de blues lieten inspireren. De eerste keer dat ik blues op het podium zag, in de lente van 1966 geloof ik, was met The Kinks die "Milkcow Blues" en songs van Sleepy John Estes speelden. Ik was ook een fan van Eddie Cochran. Kort daarop greep ik terug naar de Yazoo-platen, vol met pre-warbluesmateriaal van bekende en minder bekende artiesten.

1: met schoonbroer Bruno in de Regina te Luik, 1971

2: met B.B. King in het Forum te Luik, 1972

3: In de jaren '70, harmonica spelend in la Péniche te Luik

4: met Tabby Thomas, ca. 1987

(alle foto's: archieven Daniël Droiexhe)

met Marc Thijs, Daniël Deschamps en de gitarist van Pèpè Pedron, Parijs 1988 (foto: archieven Daniël Droixhe)

Tijdens de gebeurtenissen van 1968 begon ik aan de universiteit te spelen. Ik speelde onder andere werk van Skip James, "Washington DC Hospital Blues" en zo voor de studenten.

Ben je een autodidact of kreeg je een muzikale opleiding?

ED: Ik heb alles op mijn eentje geleerd door van platen na te spelen. Eerst was ik tekenaar; ik maakte tekeningen voor kranten. Toen mijn toenmalige vriendin mij verliet, kocht ik een gitaar. Ik speelde er veel op en mijn (latere) echtgenote steunde mij van in het begin enorm om er mee door te gaan. Ze is één van mijn grootste fans en kwam zelf uit een muzikale familie. Van haar zes broers speelde er één drums en één was gitarist en zo hadden we meteen een groep. De groep heette Blino Lemon, wat eigenlijk Blind Lemon had moeten zijn, maar het was fout geschreven. We speelden gedurende een vijftiental jaar samen, meestal 's zondags bij mijn schoonmoeder thuis van één uur tot na tien. We speelden vooral Chicagoblues. Het grootste probleem echter was dat we geen P.A. hadden voor de zang, dus moest ik door een radioversterker zingen. Ik moest zeer luid zingen om gehoord te worden en zo heb ik mijn stem goed ontwikkeld. Vanaf 1967 ging ik vaak naar optredens en zag ik heel wat mensen op het podium. Ik ging ondermeer naar Bilzen, maar dat was geen zuiver bluesfestival. Eén van de groepen die mij daar enorm aansprak was Cuby & The Blizzards. We keerden te voet terug naar Luik met een stuk in onze kraag en namen alle lege flessen terug mee. Ik weet nog steeds niet waarom. Dat was een tocht van vijf à zes uur. Gary Davis was er ook dat jaar. Roland & The Blues Workshop heb ik ook gezien. Hij moet de eerste Belg zijn geweest die blues speelde. Ik heb hem ooit in Luik gezien. Hij speelde één set, zag dat niemand reageerde en ging weg.

Je noemt hier nu Cuby & The Blizzards, The Kinks en Roland, maar hoe raakte je bij de pre-warblues verzeld?

ED: In 1967 of 1968 ontdekte ik Robert Johnson en vooral Skip James. Ik probeerde Skip James te spelen in open tuning, ik wist niet beter en ik kon ook niet overweg met de bottleneck. Een goede kameraad, Big Louis, had echter heel wat invloed op mij. Hij pleegde helaas zelfmoord. Hij leerde mij spelen in open G- en open A-tuning en er ging een wereld voor mij open. Uren bracht ik in zijn keuken door...

BD: Het is opvallend dat sommige individuen zo'n invloed kunnen hebben op je leven. Iemand verkocht me mijn eerste harmonica's in een box. Oorspronkelijk leerde ik spelen op een harmonica van mijn oom, toen ik ongeveer 15 was. Dat was zo'n grote harmonica met dubbele opening, waardoor je de bastoon er bij kon blazen. De eerste dingen die ik leerde waren van die folkliedjes, meer hoempapa. Een tweetal jaar later kwam een goede vriend van me met een box af met daarin diverse bluesharmonica's. Ik had dat

nog nooit gezien. Een half jaar later kwam hij in een instelling terecht en nu nog is er niks mee aan te vangen. Hij is totaal schizofreen geworden. Voorheen was ik een tiental jaar goed bevriend met hem, we deden alles samen en plotseling gebeurt er zoiets. Als ik hem nu nog zie, kan ik er geen gesprek meer mee voeren. Vroeger kon hij harmonica spelen met enorm veel gevoel en ik heb er enkele licks van geleerd.

ED: Vroeger heb ik ook enkele keren Ferre Grignard gezien en ook hij heeft een diepe indruk nagelaten. Misschien is hij wel de beste Belgische bluesmuzikant geweest, althans in zijn beginperiode. Hij speelde ook meer dan alleen maar blues. "Drunken Sailor" is bijvoorbeeld een traditional van het begin van de 19e eeuw, heel eenvoudig maar bijzonder aangrijpend. Grignard was over het algemeen ook dronken, hij dronk veel advocaat. Je rook hem van ver, maar hij was bijzonder charismatisch. Hij was ook schilder en leefde in een commune.

Belgische bluesmuzikanten

ED: Ik hou niet van platte imitaties. Als je naspeelt, moet je minstens echte blues brengen, minstens even technisch. Dat is het probleem in Wallonië. Blues wordt er teveel vanop afstand gespeeld, maar blues vereist nu net dat je niet afstandelijk speelt. (tegen Big Dave) Je hebt het ook gezien vorige woensdag: we hebben niet zoveel goede bassisten, zeker niet als het om Chicagoblues gaat. Met drummers is het niet anders gesteld. De meesten hebben dat gevoel voor ritme niet, zowel technisch als gevoelsmatig.

BD: Ze zijn vooral te vlug tevreden en luisteren niet naar de muziek in haar originele vorm. Het is allemaal niet zo eenvoudig als het lijkt.

ED: Anderzijds heb je hier geen tekort aan goede jazzdrummers, maar blues is blijkbaar een probleem.

Wanneer je sommige mensen vraagt naar Belgische bluesmuzikanten, dan krijg je als antwoord: "Er zijn geen Belgische bluesmuzikanten." Er zijn er amper. De meesten imiteren gewoon blues.

ED: Ergens klopt dat wel. In Frankrijk merk je dat ook. Er zijn weinig Franse harmonica spelers die presteren wat Big Dave doet. Nochtans zijn ze er technisch wel toe in staat. Benoit Blue Boy is een grote uitzondering, net als de zanger van de Bo Weavil Blues Band. Er is trouwens in Frankrijk geen kat die die groep kent, maar dat lijkt nu heel langzaam verandering in te komen.

Een domme vraag: je zei zonet dat je studenten nu pas kennis maken met je dubbelleven. Het is eigenlijk geen

De Elmore D. Band, begin jaren '90 met vlnr: Gilles Droixhe (lead guitar), E.D. (Fred Verhaegen) (harp), Jack Thyssen (bass) en Piet De Houwer (drums) - (foto: archief Daniël Droixhe)

dubbelleven, maar een dagelijks leven met hobby. Wat is voor jou het echte leven: je professionele activiteiten of de bluesmuziek?

ED: Dat is moeilijk te zeggen. Ik zou het geen hobby noemen. Sommige studenten zullen misschien zeggen dat mijn job als prof een hobby is. Ik zie het als een geheel. Ik ben sterk geïnteresseerd in de populaire cultuur en op een hoger niveau zijn die dingen nauw verbonden. Populaire blues en de Belgische volkscultuur zie ik als een groot geheel. Mijn cursussen gaan over Waalse cultuur en dialecten. Beide zaken lopen nu een beetje een andere richting uit, maar ik probeer ze samen te houden.

Wat vinden je studenten van je muziek?

ED: Ik heb er geen idee van. Ik heb ooit in Luik een affiche van mij gezien waarop iemand had geschreven dat ik de Franse cultuur geweld aandeed. Tegenwoordig zijn de studenten veel toleranter geworden en begrijpen ze die dingen. Twintig jaar geleden lag dat even anders. Het is wel opvallend dat ik in al die jaren dat ik les geef er nog geen enkele student is langsgekomen om te zeggen dat hij van blues houdt. Ze zijn ook wat verlegen.

BD: Toen we het daarnet over Moby en St. Germain hadden, dacht ik dat het een goede zaak is dat de jongeren dankzij hen met blues in aanraking komen. Ik hou er wel van. Als er dan jonge mensen zijn die verder willen graven naar die muziek, is dat vaak mooi meegenomen.

Ga je ermee akkoord als ik zeg dat St. Germain, Moby en al die anderen voor de jeugd tegenwoordig doen wat The Rolling Stones en Jimi Hendrix deden in de jaren '60, namelijk een tussenstation zijn naar de echte blues?

BD: Het grote verschil is dat er vóór Elvis en de Stones geen popmuziek was. Je kwam automatisch bij blues terecht. Later is het business geworden. Moby en gelijkgestemden verkopen massa's platen. The Stones hebben weliswaar veel te danken aan Muddy Waters, maar ik ga niet beweren dat ze op zijn rug rijk zijn geworden. Ze hebben er ook iets mee gedaan. Wat er nu gebeurt, is lang niet op een dergelijke grote schaal als wat er gebeurde in de jaren '60. Toen ging de hele cultuur erin op. Nu zijn het slechts enkelen, maar het is natuurlijk fijn dat dit gebeurt.

ED: Ik denk niet dat die nieuwe lichting de jeugd in contact gaat brengen met de blues. Anderzijds is er in de VS een groeiende schare fans van The Electric Rag Band, The Doo Rags of Preacher Boy, die heel wat uit de pre-warblues plukken en in hun domein heel populair zijn. Ik hou van hun concept waarbij ze de oude muziek bewaren, maar het naar hedendaagse maatstaven vertalen. Het lijkt bovendien aan te slaan en het lijkt mij een nieuwe, frisse aanpak die veel efficiënter is dan wat Moby doet.

BD: Wanneer je die moderne beats en trance kan creëren op echte instrumenten, dan is dat bijzonder krachtige en meeslepende muziek voor mij. Wanneer iemand echter op een perfecte manier samplet, kan ik daar ook mee leven. Wanneer je die oude éénakkordenblues hoort of de oudere opnamen van Muddy Waters, voor mij is dat evenzeer trance als wat er nu wordt gemaakt. Het is repetitief, er is een lick en dat zijn de basisingrediënten van een song. Live is het niet zo eenvoudig, want dan heb je goede muzikanten nodig.

koeterwaals

Iets vreemds aan je muziek is dat je bezig bent met pre-warblues, maar tegelijk ook in dat Luikse patois zingt. Wat is de link tussen pre-warblues en het Luikse dialect? Het is een vreemde combinatie die goed klinkt, maar we begrijpen het niet.

BD: Er staat een vertaling in het boekje en je moet dat lezen, want de teksten zijn heel goed. Tevens vind ik persoonlijk dat wanneer Daniel in het patois zingt, hij er helemaal in opgaat. Het is de zuiverste blues die hij kan brengen omdat die uit eigen bloetop ontspruit.

ED: Het eerste wat mij opviel is dat mijn stem anders klinkt wanneer ik in het Waals zing. Ik ben in de eerste plaats professioneel bezig met het Waals en het is bovendien vrij gemakkelijk omdat ik mij veel herinner van mijn grootmoeder. De woordenschat en enkele uitdrukkingen uit het dialect van die tijd liggen heel dicht bij het slang dat je in de blues aantreft. Ik denk dat het dialect geschikt is voor twee sterk verschillende zaken: melancholie en humor.

Je beweert dat blues een boodschap moet brengen, maar hoe wil je dat bereiken, als de mensen je niet begrijpen?

1: met Jack Owens en Bud Spires in Bentonla, Mississippi, 1987

2: met Stevie Ray Vaughan op het BRRF Peer, 1988

3: met Maurice John Vaughan in Luik, 1990

(alle foto's : archieven Daniël Droishe)

(foto: archief Daniël Droiſche)

Elmore D. :
“Het Waals is bijzonder geschikt voor humoristische elementen, en dat is iets wat vandaag in de blues helemaal is teloorgegaan.”

ED: Heel wat mensen voelen wat de boodschap is. Het Waals is bovendien erg geschikt voor humoristische elementen, en dat is een element in blues dat vandaag helemaal teloor is gegaan. In oude blues, in hokum, bestonden er veel van die songteksten, maar na de Tweede Wereldoorlog is dat volledig verdwenen. De lyrics in pre-warblues waren zoveel interessanter. Voor mij waren de songs van Bo Carter, Mississippi Sheiks en zo veel interessanter, zowel naar inhoud als naar de manier waarop de dingen werden gezegd.

BD: Er zijn wel uitzonderingen. Sonny Boy Williamson was een echte poëet. Dat is ook iets dat ik pas na jaren spelen heb ontdekt. Hoe verder je teruggaat, hoe meer je ontdekt dat die postwar-muzikanten heel wat van die vooroorlogse componisten hebben gestolen.

terug naar de bron

ED: Sonny Boy (John Lee) Williamson heeft een hele generatie beïnvloed, hij was een zeer groot songsmid. In die tijd was het zelfs zo dat de beste dingen de populairste waren en omgekeerd. De Memphis Jug Band en de Cannon Jug Stompers... Je moet eens luisteren naar de jugspeler van de Memphis Jug Band, dat was een formidabel muzikant: de manier waarop hij speelt, de missers in het tempo... Dat is heel wat anders dan Robert Johnson. Iemand als Memphis Minnie of Charlie Patton viel nooit in herhaling. Ik heb zijn muziek uitgepluisd tot in de details en de transcripties verschillen altijd, omdat hij ook steeds iets nieuws probeerde. Deze mensen bewonder ik en het is daarom dat ik ben aangevallen in Blues & Rhythm (Engels bluesmagazine, n.v.d.r.). Zij schreven dat ik een intellectueel was in de blues, wat niet waar is. Ik denk dat je blues moet behandelen als klassieke muziek en dat je echt moet proberen de muziek te transcriberen om zo de verschillen te kunnen ontwaren. Blind Lemon Jefferson bijvoorbeeld: volgens veel mensen doet hij steeds hetzelfde, maar als je goed luistert, merk je dat hij heel inventief is en bovendien is hij ongeëvenaard. Er is niemand onder de hedendaagse bluesmensen kan spelen als Blind Lemon.

BD: Wanneer ik luister naar blues, is het meeste krachtige voor mij dat ik als het ware naar hetzelfde luister, maar steeds andere dingen hoor. Het is alsof je die details in de vorige beluistering niet hebt gehoord. Bij sommige platen blijft dat jaren doorgaan.

ED: Maar hoe meer je teruggaat naar de bron, hoe tevredener je wordt dat je naar deze muziek luistert. Bovendien word je deze muziek nooit moe. Ik heb wel eens Skip James twee jaar niet opgezet omdat ik hem genoeg had gehoord, maar daarna luister je toch nog eens en klinkt de plaat als een herontdekking. Volgens mij is er een grote toekomst weggelegd voor de blues. Als ik kijk naar het aantal sites op het internet en de kwaliteit ervan, het technische niveau van de vragen die worden gesteld, merk ik dat het genre het goed doet. Aan de nieuwe platen merk je er niet zo veel van, maar toch bloeit het genre en ik ben blij dat ik mee op de trein zit.

Wat vind je eigenlijk van de hedendaagse bluesscene en de platen die verschijnen?

ED: Er komen te veel (vervelende) platen uit. Ik kan vaak geen gitarist van een andere onderscheiden en heel wat bluesmuzikanten kunnen eigenlijk geen song schrijven, wat toch belangrijk is. Blues is heel wat jaren tot muzak verworden, musique d'ascenseur. Deze morgen bijvoorbeeld was er toen ik in de auto zat een special over blues op RTL en het was ongelooflijk te moeten horen dat de mensen het verschil niet horen tussen Muddy Waters en BB King. Het is voor mij wat moeilijk om te zeggen, maar er is bij ons een groot verschil tussen Vlaanderen en Wallonië. Op een internetsite zag ik 194 bluesbands staan uit België. Toen ik de site meer gedetailleerd begon te bekijken, zag ik dat er amper een vijftiental uit Wallonië kwamen. Bovendien is er van heel wat groepen amper informatie te vinden.

Hoe voel je jezelf als deel van die scene? De muziekstijl, de inhoud, de manier van spelen, het gegeven dat er zoveel groepen zijn.

ED: Ik zie mezelf als één van hen. Enkele bands zijn inventief en technisch goed. Ik zeg dat niet omdat het vrienden zijn. Een groep als The Seatsniffers of Mambo Chillun bijvoorbeeld. Ik hou niet van alles wat Marc (Thijs) doet, maar hij is erg creatief. Ik heb trouwens een erg dubbelzinnige relatie met Marc. Ik herinner me nog de eerste keer dat we samen op het podium stonden. Hij weigerde in mineur te spelen. Daar stond ik dan: ik had vijftien jaar niks anders gedaan. Op het net heb ik ook gezien dat er groepen zijn die net hetzelfde doen als ik en ik begrijp niet waarom ze niet meer aan de bak komen. Ik vind dat er voor deze groepen meer moet worden gedaan, een meeting of een jamboree of zo. Ik zou bijvoorbeeld graag eens Wouter Maréchal van Those Metal Boys With Their Metal Toys aan het werk zien. Sommigen beweren dat ik een utopist ben, maar ik zie wel degelijk een toekomst voor mensen die een ander soort blues aandurven. Niet voor grote festivals waar het publiek maar half luistert, maar voor kleine meetings moet dat kunnen.

le(s) mot(s) final(s)

Hoe zie je de toekomst van de Elmore D. Band?

ED: (lacht) Er is een soort overeenkomst tussen ons dat... kijk, we zijn samen begonnen omdat we tijd hadden. Muzikaal zaten

met Pierre Lacoque (Mississippi Heat)
Chicago, 2000 (foto: archief Daniël Droiſche)

we niet op één lijn, we hebben verschillende achtergronden en voorkeuren. De mensen houden echter van wat we doen en stap voor stap hebben we meer samengewerkt. Ik zou graag nog één cd maken, meer relaxed, iets in de stijl van "Greens From The Garden" van Corey Harris, thuis of op het platteland. Ik ben geen echte leidersfiguur, de anderen hebben me in die positie gedwongen. Ik probeerde van iedereen dat op te pikken wat goed voor me was. Raf Timmermans bijvoorbeeld is de meest verlegen figuur van de groep, maar op het podium is hij een gek. Hij is belangrijk, want hij is cooler dan de rest. Hij neemt de dingen zoals ze komen. Misschien gaan we de volgende plaat bij hem opnemen op het Limburgse platteland. Wuff speelt heel veel, hij was ook te gast op de cd van Fred & The Healers.

Ik herinner me een interview met Paul Rishell waarin hij vertelde dat het zijn taak was dezelfde muziek te brengen als de pre-warmuzikanten, maar met de betere technische middelen van nu, zodat we nu kunnen hoe het toen klonk.

ED: Ik denk er niet zo over. Mijn persoonlijke ervaring is anders. Ik zing over dingen die mij aanbelangen, over mezelf. Ik vermijd klakkeloos over te doen wat ze vroeger deden. De laatste keer dat ik dat deed, stond ik om 5.00u 's morgens op, ik zei tegen mezelf: "Nu ga ik spelen zoals de oude bluesmannen." Ik nam zo'n drie uur muziek op, maar achteraf was ik niet tevreden over het resultaat. Natuurlijk is er wel een drempel door de kwaliteit van die oude bluesplaten, maar ik denk eerlijk gezegd niet dat iemand erin zal slagen te klinken als Blind Lemon Jefferson. Als er zo iemand zou zijn en die zou opnames maken met de technische middelen van nu, dan zou dat sch. terend zijn. Deze mensen vertrokken echter vanuit een andere context. Ze konden vaak heftig spelen en je voelt dat die techniciteit vandaag niet te evenaren is. Het zou kunnen lukken wanneer iemand zich een lange tijd afzonderd om het te leren. Het is erg onevident om hetzelfde niveau te halen en daar dan ook nog appreciatie voor te ontvangen. Je hebt bijvoorbeeld die nummers van Blind Willie McTell op twaalfsnarige gitaar, gespeeld door Paul Geremia. Hij doet fantastische dingen, maar hij is niet bekend en heeft geen succes. Hij probeert niettemin die stijl van McTell terug op te roepen. Wanneer ik hem zag in Toogenblik in Haren, was er amper een vijftiental man aanwezig. Mensen als Terry Garland gaan meer naar het publiek toe. Het was wel grappig om in de krant te lezen dat die slide-gitaar mij op het lijf geschreven was, terwijl die partijen door Raf Timmermans werden ingespeeld. Marc Thijs heeft daarentegen wél mijn gitaarspel beïnvloed.

Wanneer mogen we de nieuwe plaat verwachten?

ED: Ik denk dat ik de plaat om verschillende redenen vrij spoedig zal maken. Ik vraag me enkel af of ik hem met Marc zal maken. Waarschijnlijk zal dat in april gebeuren. Eerst zullen we nog wat moeten praten over het wat en hoe. Dan moet deze eind dit jaar uitkomen. Vergeet niet dat ik al 55 ben, dus zoveel tijd heb ik niet meer.

Wat opvalt is dat er vrij weinig wordt samengewerkt tussen de akoestische bluesbands in België. Het zijn precies allemaal kleine eilandjes.

ED: Ik ga niet helemaal akkoord. Met John Danneel van Dirty Dogs heb ik al samengespeeld, maar ik zou wel graag vaker samenspelen met deze mensen. In Luik hebben we een vereniging die Rue Mississippi heet. Luik is waarschijnlijk de enige stad in België met een straat die Rue Mississippi heet, vandaar. We zijn in die vereniging bezig om meetings te organiseren, enkel voor akoestische bands. Het zou mooi zijn als dat lukt. Mijn vrouw is er niet gelukkig mee dat ik mij daar ook mee bezighou. Ik neem teveel hooi op mijn vork en het eerste dat wordt verwaarloosd, is het eigen gezin.

boven: met hoed en gitaar van Albert King en een dochter van Willie Dixon (Chess Studio's, Chicago 2000)

onder: Peer 2000, vlnr. Wuff, Lazy Horse, Alice D., Big Dave, een Bo Weevil en Elmore D.

(foto's: archieven Daniël Droishe)

HIGH FIVE JIVE
HIGH FIVE JIVE
 contact : Jan Vanderheyden, Oude Bemdens 31, Houthalen
 tel : 011/728151 - 0495/523596

TUNE-IN RECORDING STUDIO
 tel. & fax : 050/50.05.35
 e-mail : Info@tune-in.be
 site : www.tune-in.be